

וכפריה וטעמא לא ידענא ור"ת מפרש דטעמא דהלכתא
משביע ^(א) עליכס דאיש פלוני כהן הוא הא מנה פלוני
בהרשאה והא אמרי נהרדעי לא כתבינן אורכתא אמטלט
^(ב) וכיון דהלכתא כלשנא בתרא אס כן אפילו כפריה
דמיחוי כשיקרא ולמיחוא כשיקרא לא חיישינן דממסק
אזי אשרתא דרייני דמיכתבא מקמי דלסקדו סהדי אחימור
אס כן בשבועות ^(ד) ^(ג) ובצבורות ^(ד) ^(ז) ^(מט) כי פריך
דפריך ממילתא אע"ג דליחא דצברק ^(ז) דלחצות ^(ד) כא
אע"ג דלמר דבכיות ^(ז) ^(כחכות) ^(ד) ^(פ) ללימיה ומיחא לפי
דקושא דבקים שטרות דוקא חיישינן למיחוי כשיקרא
פי ור"ת וללשנא קמא דנהרדעי מאי הוה משני אמתי
דנשבעין אבל בהיא דצבורות דאירי צפדין צבור לית
דליכא לאוקמינה שהאחד חייב לחצירו ושולא מדרבי נת
לימין כמעמד שלשון כיון דהוא עצמו לא היה יכול להו
ממחיים כמו שמפורש בהחובל ^(ל) ^(קמן) ^(ד) ^(פט) ואין לתמוה ע
ולחלו לחצירו כדמוכח בשם ^(ז) ^(ד) ^(צ) ^(קמת) שדוקי ליה
נמו כמעמד שלשון משמע דבמי שבע ענין לא מצי
לחצירו ע"פ שאין יכול להקנותו כמו שאין יכול להקדיש דקיימא
ד"ק דב"מ ^(ד) ^(ז) ^(ע"ט) דפריך מיניה לרב ומשמע נמי דה
ה הלואה אע"פ שאין יכול להקנותו כתבינן הרשאה וט
נה קנין גמור ויש סמך למנהג בהגול ^(א) ^(בתרא) ^(ל) ^(קמן) ^(ד)
וספיא דבימיה כי אחא נפק לאפיה עד מורח ומסיק
דבהוצא ^(ב) ^(ז) ^(מו) ובהמוכר את הספינה ^(ב) ^(צ) ^(ד) ^(עו)
צבורות ^(ד) ^(מט) גבי פדיון שזכור להראות אע"פ
כול להראות צמלה דהסע ע"כ לאו ע"מ להוציא נח
ומעמא ^(ס) דפודה בנו בתוך שלשים * ונחאכלו העמ
העמא